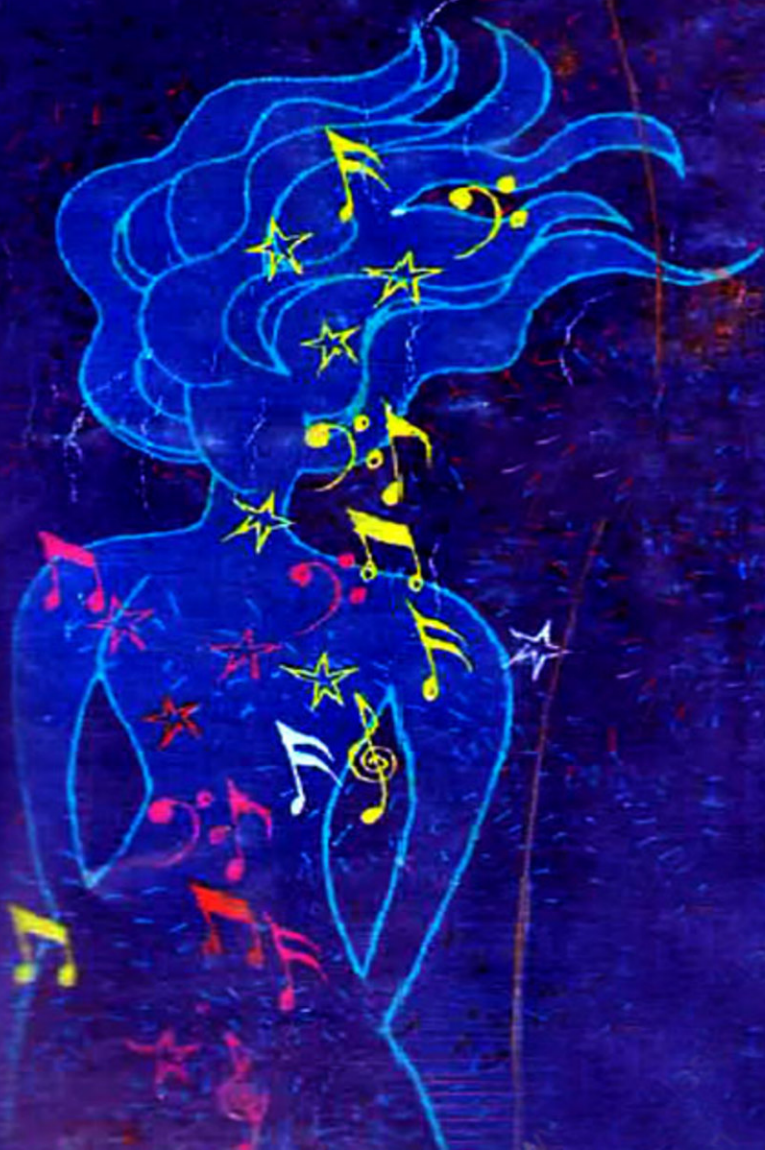

ကလျာ (ဝိဇ္ဇာ-သိပ္ပံ)

ချစ်စိညာဉ်လေးတွေဝဲလည်

ဒုတိယအကြိမ်

အခန်း(၁)

သမီးနှင်း...

ဒီစာရရချင်း အိမ်ကို အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့ပါ။

ဒါပေမဲ့ ကျောက်မဲအိမ်ကို ပြန်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိပါစေနဲ့ ။

သိပ်အရေးကြီးတယ်။ အိမ်မှာ ခမ်းမရှိတော့ဘူး။

မေမေ
ဒေါ်နန်းမေ့ခမ်း
ကျောက်မဲမြို့။

နှင်း၏ ရင်မှာ လှိုက်ခုန်လာသည် ။

"ခမ်း မရှိတော့ဘူး ဆိုပါလား"

"မမခမ်း...ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"မမခမ်း ဘယ်သွားလို့ လဲ"

"အို... အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲကွယ်..."

အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ရခြင်းထက် ကြိုတင်တွေးတော ပူပန်ရခြင်းက ပိုမို၍ ခံစား ရမည်ထင်ပါသည် ။

မန်းတက္ကသိုလ်၏ မြန်မာအဓိက နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူလေးနှင်း မှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြင့် ပစ္စည်းများကို အမှားမှားအယွင်းယွင်း ထည့်

သိုသိမ်းဆည်းနေမိသည်။ ။

"ဟေး...နွမ်း အချိန်အခါမဟုတ် အထုပ်အပိုးပြင်နေရင်တော့ မောင်မောင့်နောက်ကို..."

"ဟယ်...မဟုတ်တာတွေ"

"ဒါဖြင့် ဘယ်သွားမှာ လဲ"

၈၀ လမ်းပေါ်ရှိ နွမ်းတို့ ၏ ကဥနဆောင်မှ
ဘော်ဒါနေသူငယ်ချင်းများက ဝိုင်းအုံလာကြသည်။ ။

"ကျောက်မဲအိမ်ကို ပြန်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိပါစေနဲ့ သိပ်အရေးကြီးတယ်"

ဆိုသောမေမေ၏ အမှာ စကားလေးက ယခုနွမ်း၏ လက်ထဲမှာ မို့...

"ရန်...ရန်ကုန်က ဦးလေးတစ်ယောက်နေမကောင်းလို့ ခဏ ပြန်မလို့ "

"နွမ်းဦးလေးအရင်းအချာ ရန်ကုန်မှာ ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဖြင့် မကြားဖူးပေါင်ဗျာ"

ရွှေဘိုသူမြင့်မြင့်ကြည်က ဝင်ပြီးစပ်စုနေပြန်န်းသည်။ ။ သူ့အစကားကိုနွမ်း ဂရုမထားအား၊ တခြားသောသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကသော....

"သူ့အဖေက ရန်ကုန်သားပဲ၊ နွမ်းမေမေကသာ ကျောက်မဲသူ၊ ရှမ်းအမျိုးသမီး၊ နွမ်းတို့ အဖေဘက်မှ ဦးလေးအရင်းတွေ ရှိချင်ရှိမှာ ပေါ့"

နွမ်းက လက်မှ ရိုးလက်(က်စ်)နာရီလေးကို မြှောက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

နွေလယ် ၁၂နာရီ ၁၅မိနစ်....

ဘေးမှ သူငယ်ချင်းများ ၏ စကားလုံးများကို ဘာမှ မကြားမိနွမ်းကသာ...

"အခုလာခေါ်တဲ့ ကားနဲ့ နွမ်း တစ်ခါတည်းလိုက်သွားရမယ်"

"ဟယ်... ချက်ချင်းကြီး"

"ဟုတ်တယ်၊ မောင်မောင် ညနေလာရင် စာတစ်စောင်ပေး ပေးကြပါကွယ်"

"နွမ်းက ဘယ်တော့ပြန်လာမှာ လဲ"

"မပြောတတ်သေးဘူး"

"ကိုငြိမ်းဝေကြီးတော့ ဆွေးပြီ"

"သူက နွမ်းကို ရင်ထဲထည့်ထားမတတ် ချစ်တာ"

"အင်းလေ သူတေးကဗျာတွေ ကြည့်ပါလား၊ အမြဲပဲ နွမ်းကို ရည်ညွှန်းရေးတာ"

"ညနေကျရင် ကိုငြိမ်းဝေကြီး ဘယ်လောက်ခိုက်သွားတယ်ဆိုတာတို့ လိုက်ချောင်း ကြည့်ဦးမယ်"

ဘော်ဒါကျောင်းသူတစ်သိုက် စုမိလျှင် ကုလားသိုက် ကျားကိုက်သည် ဆိုတာထက် ဆိုးပါ လိမ့်မည်။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စကားများကို နွမ်း နားမထောင်အား ချစ်လှစွာသော မောင်မောင့် ထံသို့ စာလေး ရေးထားခဲ့ပါဦးမည်။

မောင်မောင်ရေ....

သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကြောင့် နွမ်း ပြန်သွားရပါတယ်။

မကြာခင် ပြန်လာခဲ့မယ်၊ မလာနိုင်ရင် စာရေးလိုက်မယ်။

နွမ်းကို သိပ်လွမ်းမနေပါနဲ့ နော်ကွယ်။

**မောင်မောင့်ရဲ့
ချစ်သဲ...နွမ်း**

နွမ်းကိုယ်စား ထားရစ်ခဲ့တဲ့ နွမ်းရဲ့ စာတိုလေးကို မောင်မောင်ကျေနပ်နိုင်ပါစေဆိုသော ဆန္ဒများ နဲ့ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး နွမ်း ကညွှန်ဆောင်မှ ထွက်ခွာခဲ့ရပါပြီ။

နွမ်းကိုလာခေါ်သော ဂျစ်ကားမှာ နွမ်းတို့ ၏ လက်ဖက်ခြောက်များကို အမြဲတင်သွင်း ရောင်းချပေးရသည့် မန္တလေးမှ "မောရှမ်းလက်ဖက်ခြောက် လက်ဖက်စို ရောင်းဝယ်ရေးပွဲရုံ" ပိုင် ဂျစ်ကား ဖြစ်ပါ၏။

မောင်းသူက "ဦးဆန်း" နွမ်းနှင့် ရင်းနှီးပြီးသား၊ သူ့ကားက မန္တလေး-ပြင်ဦးလွင် လမ်းခွဲ ပေါ်သို့ ဦးတည်နေပြီမို့...

"ခုတစ်ခါတည်း ကျောက်မဲသွားမှာ လား ဦးလေး"

"အေးပေါ့"

"အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေကြလဲဟင်"

"ဦးလေး ဘာမှ မသိဘူး၊ ဦးလေးကို မှာ လိုက်တာက တစ်ခုတည်း"

"အဲဒီတစ်ခုတည်းဆိုတာက ဘာလဲ"

"နွမ်းကို ကျောက်မဲပြန်ပို့ပေးလိုက်ရတယ်လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူးတဲ့ "

"အဲ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မသိဘူးလေ..."

ဦးဆန်းထွန်းသည် အလွန်သစ္စာရှိသော ရိုးသားသောတစ်ကိုယ်တည်းသမားကြီးဖြစ်လေသည်။ သူ့ထံမှ ယခုထက်ပို၍ ဘာမှ သိခွင့်ရနိုင်စရာကြောင်းမရှိပါ၍ နွမ်း ဘာမှ ဆက်မေး မနေမိတော့။

ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက်သို့ တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်ရာ တောင်ပေါ်လမ်း၏ သဘာဝ အလှအပများကိုသာ ငေးမောတွေတွေရင်း နွမ်းမှာ ကားဦးတည်ရာသို့ လိုက်ပါလာရသည်။

"မောင်မောင်"

ချစ်ရပါသော နွမ်းရဲ့ မောင်မောင့်မျက်နှာ ညှိုးညှိုးနွမ်းနွမ်းလေးကို ကျောက်ဆောင်များ ပေါ်မှ ၊ သစ်ခက် သစ်ရွက်များ အလယ်မှ တောင်ခိုးဝေသော ငွေမှုန်ငွေ့များကြားမှ နွမ်း မြင်နေရပါသည်။

ချစ်ရတု စာဆိုရှင်နတ်သျှင်နောင်မှ ရာဇဓာတုကလျာကို ဖွဲ့စည်းသလို "ရူတိုင်း မျက်နှာ ထင်တော့သည့် " ဆိုသည့် အတိုင်းပါလား။

မောင်မောင်သည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော မိသားစုထဲမှ တစ်ယောက်သောသူပါ။

နွမ်းတို့ တစ်နေ့တာသုံးရန် ဖေဖေကပေးတတ်သောငွေသည် မောင်မောင် တစ်လသုံး ရသည် ထက်ပင် ပိုမိုပါလိမ့်မည်။

မောင်မောင့်မေမေက မုဆိုးမ၊ သမီး အိမ်ထောင်သည် နှင့် အတူနေရသည်။ မောင်မောင့်ယောက်ဖက ပြေလည်သည် ဆိုသော်လည်း စီးပွားရေးမချောင်လည်၍ မောင်မောင် မျက်နှာငယ်ရမှန်း နွမ်း သိပါသည်။

မျက်နှာငယ်ရပါသည် ဆိုသော မောင်မောင့်ကို နွမ်းက ပိုမို၍ သနားရ ကြင်နာရသည် ပါ။

"မောင်မောင် ကြိုးစားနေပါတယ် နွမ်း"

"မောင်မောင် ဟာတစ်နေ့တစ်ချိန်မှ အနုပညာနဲ့ အောင်မြင်မှုရလာမယ်လို့ မောင်မောင့်ကိုယ် မောင်မောင်အားတင်းထားပါတယ်အချစ်ရယ်"

သူများ အထင်သေးလေ နွမ်းက မောင်မောင့်ကို အထင်ကြီးရလေပါ။

ဟော...အခုဆိုရင် မောင်မောင်ကြိုးစားရေးသားခဲ့တဲ့ ကောင်လေးတွေဟာ ကျော်ကြားစပြု လာပြီ။ အလွှာစုံမှာ မဝင်ဆန့်နိုင်သေးပေမယ့် တေးလောကကို ထိတွေ့နေကြတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ တော့ "တေးကဗျာရှင် မောင်ငြိမ်းဝေ" ရယ်လို့ သိမှတ်လာကြပါပြီ။ မောင်မောင်ပြုစုတဲ့ တေးအနု အလှလေးတွေကိုလည်း အာရုံစိုက်လာခဲ့ကြပါပြီ။

"ဒီလောကမှာ မောင်မောင် အမက်မောဆုံး အတမ်းတဆုံးနဲ့ အလိုချင်ဆုံးဆန္ဒ နှစ်ခုတည်းပဲ ရှိပါတယ် နွမ်း"

"ပထမတစ်ခုက မောင်မောင် သိပ်သိပ်ချစ်ရတဲ့ နွမ်းကို ပိုင်ဆိုင်ရသည် အထိ ချစ်ရပါလို၏ ဆိုတဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ... မောင်မောင့်တေးကဗျာလေးတွေ အောင်မြင်မှုရလာနိုင်ပါစေဆိုတဲ့ ဆန္ဒပါပဲ"

မောင်မောင့်ဆန္ဒ ဆုတောင်းလေးများကို ကြားယောင်လာမိသော နွမ်း၏ ရင်မှာ နွေးလာသည် ။

"ဪ...မောင်မောင်ရယ် နွမ်းကို ပိုင်ဆိုင်ရသည် အထိ ချစ်ရပါလို၏ တဲ့ လားကွယ်...."

မောင်မောင့် အကြောင်းလေးများ သာ တွေးရင်း လိုက်ပါလာရသည်
မို့ ကျောက်မဲလမ်း၏ အန္တရာယ်အသွယ်သွယ်များကို မေ့လျော့နေမိသည်
။

ပေသုံးထောင်ကျော် တောင်ထိပ်များ ဆီသို့ ကွေ့ပတ်တက်ပြီး ထို
တောင်ထွက်များ ၏ အောက်ခြေရောက်အောင် ပြန်ဆင်းရသော ဂုတ်တွ
င်းလမ်းအဆင်းမှာ အဝီစိသို့များ လမ်းပေါက်သွားပြီလားအောက်မေ့ရ
အောင် တောင်ကြားလမ်းမှ ထိုးစိုက်ဆင်းသွားပါ၏။

ဂုတ်ထိပ်တံတားသည် ရထားလမ်းသာရှိပြီး တောင် ၂လုံးကို ကူးယှ
က်ဆက်သွယ်ထားပါ၏။ ပေပေါင်း ၁၁၀၀အထိမြင့်၍ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဒု
တိယအမြင့်ဆုံးတံတားဖြစ်ပါ၏။ ဘေးအကာအရံမရှိပါ ဘဲနှင့် ၂၂၆၀
ပေအထိ ရှည်လျားသည် ။ အသက် ၈၀မျှအိုမင်းလေပြီ။

ကားလမ်းမှာ တောင်ကြား၏ အောက်ခြေလမ်းအရောက်ဆင်းပြီးမှ
ပြန်တက်ရ၍ ခက်ခက်ခဲခဲ သွားလာရသည် ။ လမ်းအန္တရာယ်များကိုလ
ည်း အမှုမထားမိ။

တစ်လမ်းလုံး နွမ်း၏ အတွေး၊ နွမ်း၏ အမြင်များအားလုံးကို ဖုံးလွှမ်း
စိုးမိုး၍ လိုက်ပါ လာလေသူက မောင်မောင်ရယ်ပါ။

"ဦးအောင်စိုးတော့ နေကောင်းပါတယ်နော် မနွမ်း"

အတွေးသံသရာမြေမှ နွမ်းကို ဦးဆန်းကခေါ်ယူလိုက်သည် ။

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးဆန်း၊ စာထဲမှာ တော့ ဖေဖေဖေအကြောင်းဘာမှ မ
ပါဘူး၊ နေကောင်းမယ် ထင်ပါရဲ့ "

ဦးဆန်း နွမ်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး တောင်ဆင်းလမ်းကို ဂရုတ
စိုက် မောင်းနေရရှာသည် ။ ဖေဖေကိုချစ်ခင်သော ဦးလေးဆန်းက နွမ်း

ကမန်းကတန်းပြန်ရသည့် အဖြစ်ကြောင့် ဖေဖေ၏ ကျန်းမာရေးကို စိတ်ပူနေဟန်ရှိပါ၏။

"အိမ်မှာ ခမ်းမရှိတော့ဘူး"

ဆိုသည့် အဖြစ်ကို ဦးလေးဆန်းမသိ၍ သာပါ။ နွမ်းကလည်း မေမေ့စာအရ ဘာမှ မပြောဖြစ်ခဲ့။

မခမ်းတစ်ယောက် သူ့ချစ်သူနောက်ကိုများ အရဲစွန့်ပြီးလိုက်သွားလေပြီလား။

ကိုယ့်အကြောင်းမှ သည် ခမ်းအကြောင်းသို့ လွှဲပြောင်းတွေးမိလာသည် ။

ခမ်း၏ ချစ်သူ ရှမ်းအမျိုးသားခွန်မိုင်းတစ်ယောက်ကျောက်မဲမြို့မှ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည် မှာ သုံးနှစ်နီးပါး ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။

တောတွင်းစခန်း အမှောင်လမ်းသို့ ဝင်သွားသလိုလို၊ အသတ်ခံလိုက်ရသလိုလို၊ တစ်ဖက်နိုင်ငံကို ခိုဝင်သွားသလိုလို အမျိုးမျိုးပြောနေကြသည့် ကောလဟာလသတင်းများကြားတွင် ခွန်မိုင်းတစ်ယောက် နစ်မြုပ်ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သည် ။

ခွန်မိုင်းသည် ခမ်း၏ ချစ်သူ....

ယခု သူ့ချစ်သူကို ခြေရာကောက်မိ၍ ခြေရာတစ်လျှောက်နောက်ယောက်ခံ၍ များ သူလိုက် သွားခဲ့လေသလား။

ခမ်းက နွမ်းလို သတ္တိနည်းသူမဟုတ်... စွန့်စားရဲသူ။

အခက်အခဲကို ကျော်လွှား၍ ရသည့် အောင်မြင်မှုမျိုးကို မြတ်နိုးတတ်သောသူ...။

အင်းလေ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်သူ့ချစ်သူနဲ့ သူနဲ့ ပေါင်းဆုံမိပါစေလို့ ပဲ နွမ်း
ဆုတောင်းပေးပါတယ် မမခမ်း...

သည် လိုပဲဖြစ်ပါစေ... တခြားသော အမင်္ဂလာသတင်းစကားများ
မကြားရပါစေနှင့် ... ခမ်း၏ ပျောက်ဆုံးခြင်းသည် ဆုံးခြင်းသာ ဖြစ်ပါ
စေ....

ဟူသော ဆန္ဒများ ဖြင့် နွမ်းတို့ အတော်ခရီးပေါက်ခဲ့ပါပြီ။

ပြင်ဦးလွင်ကျော်ပြီး ဝက်ဝံ၊ ဘန့်ဘွဲ့၊ စစ်တပ်စိုက်ပျိုးခင်းများကို ဖြ
တ်ပြီး သဲခေါ်ရွာ၊ အုံးမသီးရွာနှင့် ရထားလမ်းဖြတ်ဝင်သော အုံးမခါးရွာ
များကို ဖြတ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျောက်ကြမ်းရွာ၊ သဖန်းကိုင်းရွာများမှ
ထွက်ပြီး အမြင့်ပေ ၃၃၄၂ ပေ ရှိသော နောင်ချိုမြို့မှာ ပင် မရပ်နားတော့
။ ခိုက်တုန်ဟု နဲ့၊ ဂုတ်တွင်းများ လွန်ပြီးသည် နှင့် ကျောက်မဲမြို့နယ် အ
စသို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

တံတားလေးကိုဖြတ်ရစဉ်၌ တံတားအောက်မှ ဖြတ်စီးနေသည့် စမ်း
ရေအလျဉ်ထဲမှာ လည်း မောင်မောင်ပါပဲလားကွယ်....

အဝီစိလောက် အသူရာချောက်တမျှ ဇောက်နက်လှသောနေရာမှ သ
ည် မိုးတိမ်လွှာထဲသို့ ဖောက်ထွက်သွားမတတ် မြင့်တက်သောလမ်းသို့
တက်ခဲ့ရပြန်ပါပြီ။ မကြာမီမှာ ပင်....

အခန်း (၂)

ကျောက်မဲမြို့။

နွမ်းတို့ ရဲ့ လှပသော ကျောက်မဲမြို့ကို မြင်ရပါပြီတည်း။

"ဟောဒီကျောက်မဲမြို့ကိုဝင်ရင် ဆေးရုံတက်ချင်စိတ်ပေါက်လာတယ်"

"ဟင်... ဦးလေးဆန်းမှာ ဘာရောဂါရှိလို့ လဲ"

"ဘာရောဂါမှ မရှိပါဘူး ဆေးရုံလေးက လှလွန်းလို့ "

"ဟာ...ဦးလေးဆန်းကလည်း "

နွမ်း ရယ်မောရင်း မြို့အဝင်မှ ဆေးရုံရှုခင်းလေးကို ကြည့်မိသည် ။

တောင်စောင်းတွင် ဆောက်လုပ်ထားပါသည် ။ ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်း၊ နေအိမ်လေးများက တစ်ဆင့်စီ တစ်ထပ်စီ ဆောက်လုပ်ထားပါ၍ အဝေးမှ ကြည့်လျှင် ဘုံအဆင့်ဆင့်လေး ဖန်ဆင်းထား ပါသည် ။ ထင်ရှူးပင်များကလည်း အလှခြယ်ထားသေးသည် ။

မြို့အဝင်တွင် ဘုရားလေးနှင့် ဆေးရုံရှုခင်းက ကျောက်မဲမြို့၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသသော ကျက်သရေဆောင် အလှလေးများ ပါပဲ။

မြို့တွင်းဝင်သည့် ပင်လုံလမ်းအတိုင်း ဂျစ်ကားက မောင်းနှင် လာပြီး ဈေးရှေ့ တာဝတိံသာ လမ်းအရောက်တွင် လက်ယာဘက်သို့ ချိုးကွေ့ပြီး

မှ လက်ဝဲဘက်ရှိ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းသို့ ပြန်ဝင် မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ ။

လမ်းအဆုံး နမ့်ဆန်၊ မိုင်းငေါ့လမ်းခွဲလေး၏ ထိပ်ရှိနွမ်းတို့ ၏ ကျယ်
ဝန်းသပ်ရပ်သော ခြံလေးအတွင်းမှ တစ်ထပ်ခွဲတိုက်လေး၏ ရှေ့သို့
ကားတည့်တည့်ရပ်ပါပြီ။ ဖေဖေ ဦးအောင်စိုးက ထွက်၍ ကြိုနှင့် သည်။ ။

"သမီး...နွမ်း..."

"ဖေ...ဖေ..ဘာ... ဘာဖြစ်ကြ"

"သမီးမေမေ အခန်းထဲမှာ "

ဖေဖေက ဘာမှ ပြောချင်ပုံမရ၍ မေမေရှိရာသို့ နွမ်း အပြေးအလွှား
ရောက်လာခဲ့ရသည်။ ။

ဒေါ်နန်းမွေခမ်းက မျက်ရည်များ နှင့် နွမ်းကို ကြိုသည်။ ။

"သမီး..သမီးလေးနွမ်း"

"မေမေ ...မေမေရယ်... မေမေ နေကောင်းတယ်နော်"

မေမေကခေါင်းညိတ်ရင်း ခေါင်းအုံးအောက်ကို လက်သွင်း၍ နှိုက်
ယူနေသည်။ ။

"ခမ်း...မမခမ်း ဘာဖြစ်တာလဲ မေမေ"

ဒေါ်နန်းမွေခမ်းက မဖြေ။ သူ့လက်မှာ ပါလာသော စာတစ်စောင်ကို
သာ နွမ်းကို လှမ်း၍ ပေးလိုက်သည်။ ။

တနင်္လာနေ့ညနေ လေးနာရီမှာ

မြို့ပြင် ဂေါက်ကွင်းဘေးက ညောင်ပိနွဲ့ပင်ကြီးအောက်ကိုငွေတစ်သိ
န်းသုံးသောင်းနဲ့ အတူ ဦးအောင်စိုးတစ်ယောက်တည်း လာစောင့်ပါ။

ခမ်းကို အရှင်ပြန်လိုချင်ရင် ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့ ...

ဗိုလ်ထွန်းအုံနဲ့ အဖွဲ့

"ဟင်...ခမ်းကို ပြန်ပေးဆွဲသွားပြီ"

"ဟုတ်တယ်သမီး...ဒီအဖျက်သမားတွေဟာ အမေတို့လိုအပြစ်မဲ့သူတွေကို သိပ်ဒုက္ခပေး ကြတာပဲကွယ်"

"မငိုပါနဲ့ မေမေရယ်... ဒီပြဿနာမျိုးဟာ နွမ်းတို့ က ပထမရင်ဆိုင်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး... ဒီလိုနည်းနဲ့ ဒုက္ခပေးခံခဲ့ရသူတွေ ကျောက်မဲမြို့မှာ မနည်းတော့ပါဘူး"

"ငါ့သမီးချောချောလှလှလေးတော့ ဒုက္ခတွေ့နေပြီ ထင်ပါတယ်ကွယ်"

"သူတို့ တောင်းတဲ့ ငွေရရင်တော့လူကို ဒုက္ခပေးကြမှာ မဟုတ်ပါဘူးမေမေရယ်၊ သိပ်လဲ စိတ်ပူမနေနဲ့၊ ဖေဖေက ဘာပြောလဲ"

"သူ့သဘောကတော့ သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်မယ်တဲ့ ၊ မေမေ ...မေမေကတော့..."

"မေမေက ဘာလုပ်ချင်သလဲဟင်..."

"သူတို့ တောင်းသလောက် ပေးလိုက်ချင်တယ်"

"မေမေ့ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်ရအောင် သမီး ဖေဖေကိုပြောမယ် လောလောဆယ်တော့ ဒီနည်း အကောင်းဆုံးပဲလို့ သမီးလဲ ထင်မိပါတယ်"

"အင်း... ချက်ချင်းသာ ပြေးရွေးယူလိုက်ချင်ပါရဲ့ ၊ သူတို့ ချိန်းတာက တနင်္လာနေ့တဲ့ "

"ဟုတ်ပါရဲ့ ...ဒီနေ့မှ သောကြာနေ့ပဲရှိသေးတယ်၊ ချိန်းတဲ့ နေ့က

ဝေးလိုက်တာ"

"ဒါကြောင့်...ဒါကြောင့် ငါ့သမီးလေးတွေ..."

"ဒီလောက်လဲ မပူပါနဲ့ မေမေရယ်၊ မေမေ့သမီးက အလည်ပါ။ သတ္တိလဲရှိတယ်၊ သူ့အန္တရာယ် ကို သူ့ကာကွယ်တတ်မှာ ပါ"

မေမေ့ကိုသာ ဖြေသိမ့်ရသည် ။ နွမ်းကိုယ်တိုင်လည်း ခမ်းအတွက် တွေးတွေးဆဆနှင့် ပူပန် ရသည် ပါ။

ကားပြန်ထွက်သွားသံကြားရသည် ။ အပြင်တွင် မှောင်နေပြီး ဦးလေးဆန်း နွမ်းတို့ ၏ ရွှေဖီဦးလမ်းမှ ပွဲရုံတွင် သွားအိပ်ပြီ ထင်ပါ၏။

ဖေဖေ ဝင်လာသည် ။

မိသားစုသုံးယောက်သား ကြိတ်၍ တိုင်ပင်ကြရသည် ။

ခါတိုင်း နွမ်းပြန်လာလျှင် မိသားစုလေးယောက်စုစည်းနေတဲ့ အဖြစ်ကလေးကို သတိရပြီး နွမ်းပင် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့။ မျက်ရည်ကျမိရပါပြီ။

"ကဲပါကွယ်... ငိုမနေကြပါနဲ့ ... သမီးမေမေရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း တနင်္လာနေ့ညနေမှာ ဖေဖေ ကိုယ်တိုင် ငွေတစ်သိန်း သုံးသောင်း ယူပြီး နွမ်းကို လဲလှယ်ပေးပါ့မယ်"

"ဖေဖေ ဒီလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ သမီး ဝမ်းသာပါတယ် ဖေဖေ"

"သမီးမလာခင်ကတည်းက နန်းရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ဖို့ ဖေဖေ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပါပြီ"

"နန်း" ဟူသော သူ့ချစ်ဇနီးချောကို ဖေဖေ သိပ်ချစ်မြတ်နိုးကြောင်း နွမ်းတို့ သိကြပြီးသားပါ။

"အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် သိပ်အရေးကြီးတာရှိပြီ"

"ဘာလဲ ကိုစိုး"

"တို့ သားအဖသုံးယောက်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိကြစေဖို့ ပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ဖေဖေ ဒါ သိပ်အရေးကြီးတာရှိပြီ"

"တော်သေးတယ် ခမ်းကို လာခေါ်သွားတဲ့ အချိန်မှာ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိလို့ "

"နွမ်းတို့ ၏ အလုပ်သမားများ သည် ပွဲရုံမှာ သာ ရှိကြရသည် ။

ဤမိသားစုပိုင်အိမ်လေးတွင် တခြားအစေအပါး ထားလေ့မရှိခဲ့။ အလုပ်နှင့် လက်နှင့် မပြတ်အောင်နေတတ်သော ရှမ်းအမျိုးသမီးကြီး မေမေသည် တစ်အိမ်လုံးကိစ္စကို နိုင်နင်း ကျွမ်းကျင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်သည် ။ သမီးများကိုလည်း စည်းစနစ်ထား၍ ခိုင်းစေခဲ့သည် ။

ယမန်နေ့ ညနေစောင်းက အိမ်တွင် သားအမိနှစ်ယောက်ထဲရှိနေခိုက် လူဆိုးနှစ်ယောက် ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် အိမ်သို့ ဝင်လာခဲ့သည် ။ ဒေါ်နန်းမွေခမ်းကို ခုတင်တိုင်မှာ ချည်နှောင်ပြီး ပါးစပ်ကို အဝတ်စည်းထားခဲ့သည် ။ စာတစ်စောင်ပေးခဲ့သည် ။

ခုခံရန်ကြံသောခမ်းကို သေနတ်နှင့်တော့ပြီး ခေါ်ထုတ်သွားကြသည် ။ အသင့်စောင့်နေသော ဂျစ်ကားပေါ်တင်ပြီး နမ့်ဆန်လမ်းအတိုင်း အပြင်းမောင်းနှင်သွားကြောင်းသာ မေမေသိလိုက်ရပေတော့သည် ။

ဖေဖေပြန်လာမှ အကြောင်းစုံသိရတော့သည် ။ မတတ်နိုင်တော့။

လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ညလုံး မအိပ်နိုင်ဘဲ အမျိုးမျိုးစဉ်းစားဆွေးနွေးကြရသည် ။ သမီးနွယ်ထံ ဒေါ်နန်းမွေခမ်းက စာရေးပြီး သွား

ခေါ်ရေးကို ဦးအောင်စိုးက စီစဉ်ပေးခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

"ဪ... မမခမ်းတစ်ယောက်အပင်ပေါ်မှ ပန်းလေးတစ်ပွင့်လိုပဲ
လန်းဆန်းသန့်စင်မြဲ ရှိနိုင်ပါစေရင်"

အခန်း (၃)

"အရေးအကြောင်းရှိလို့ မိသားစုကိစ္စမို့ သမီးကို ပြန်ခေါ်တော့က ပထမအချက်"

"ဒုတိယအချက်ရှိသေးလို့ လား ဖေဖေ"

"ရှိတယ် သမီး"

"ဟင်... ဘာများ လဲ ဖေဖေရယ်"

"နက်ဖြန်မနက် ကျော်ဇေလတ်တို့ မိသားစု ရောက်လာကြတော့မယ်လေ"

"ကျော်ဇေလတ်"

"ဒေါက်တာ ကျော်ဇေလတ်"

"ဟုတ်တယ်လေ သမီး၊ သူတို့ မိသားစု ဘာလာလုပ်မယ်ဆိုတာ သမီးသိတယ် မဟုတ်လား"

"ဟာ... ဟုတ်ပါရဲ့ ...ဒုက္ခပါပဲ"

"အစကတော့ ဒီကိစ္စမှာ သမီးကို မမှာ တော့ဘူး၊ သမီးလည်း စာမေးပွဲနီးနေပြီ၊ လူကြီးတွေ စီစဉ်ရမယ့်ကိစ္စလည်း ဖြစ်လို့ သမီးလာဖို့ မလိုတော့ဘူးလို့ ဖေဖေ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ခုတော့..."

"အင်းလေ...ဟုတ်တာပေါ့ ဖေဖေရဲ့ ၊ ဒေါက်တာ ကျော်ဇေလတ်နဲ့ မမခမ်းတို့ ရဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကိစ္စမှာ သမီးလာစရာမလိုပေမယ့် ခုလိုမမခမ်းပြန်ပေးဆွဲခံရတဲ့ ကိစ္စကြီးမှာ တော့သမီး ရောက်လာရမှာပေါ့..."

ဦးအောင်စိုးသည် သမီးငယ်လေးနွမ်းကို လေးနက်သော စကားများ ပြောကြားရန် အရှိန်ယူနေဟန်ရှိသည် ။

"မေမေတို့ အများကြီး စဉ်းစားကြရပါတယ် သမီး၊ နောက်ဆုံးတော့ သမီးဖေဖေ တွေးဆစီစဉ်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်ဆိုပြီး သမီးကို မှာရတာပဲ၊ အဲဒါဟာ ခုနပြောခဲ့တဲ့ ဒုတိယအချက်ပဲ"

ဒေါ်နန်းမွေခမ်း၏ တည်ကြည်တိုးတိတ်သော စကားသံအပြီးတွင် ...

"သမီး... နွမ်း"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ"

"သူတို့ မိသားစု နက်ဖြန်ရောက်လာကြမယ်၊ သန်ဘက်ခါမှာ ဒီရပ်ရွာက လူကြီးစုံရာနဲ့ စေ့စပ်ကြဖို့ ဖိတ်ကြားထားပြီးပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အဲဒီလို လူသိရှင်ကြား မင်္ဂလာအခမ်းအနားမှာ ခမ်းမရှိဘူးဆိုခဲ့ရင် ... ခမ်း ဘယ်မှာ လဲ... ဘယ်သွားလဲ...ဆိုတဲ့ အမေးတွေ ထပ်ဆင့်မလာပေဘူးလား"

"ဟုတ်ကဲ့ လာမှာ ပေါ့ ဖေဖေ"

"ဒီလိုဆိုရင် တို့ ဘာဖြေမလဲ"

"ဟုတ်ပါရဲ့ မမခမ်းပြန်လာနိုင်မှာ က တနင်္လာနေ့၊ စေ့စပ်မှာ က တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့ထဲလွဲတယ်နော်..."

"အေး ဒါကြောင့် သမီးကို ခေါ်ယူရတာပေါ့၊ ဘယ်သူမှ မသိအောင် အိမ်ကို ပြန်လာ စေရတာပေါ့"

ဖေဖေ၏ ဦးတည်ချက်ကို နွမ်းရိပ်မိလာပါပြီ။ သို့ပါသော်လည်း မယုံရဲ ယုံရဲဖြင့် စေ့စပ်ပွဲ၏ စီစဉ်ပုံများကို နွမ်းနာယူရပါပြီ။

နွမ်းနဲ့ ခမ်းနဲ့ ဟာ အမြှာညီအစ်မပဲ။ မွေးထားတဲ့ ဖေဖေတို့ တောင်တစ်ခါတလေ မှားကြရတယ်။ ဘေးလူတွေ သိနိုင်ဖို့ ဆိုတာဝေလာဝေး။

နွမ်းမှာ ဦးအောင်စိုးကို အလန့်တကြားကြည့်မိသည် ။

"ဒီတော့ လိုရင်းပြောရရင် နက်ဖြန်မှာ ငါ့သမီးနွမ်းက ခမ်းအဖြစ်နဲ့..."

"ရှင်..."

"ဘာမှ ပြဿနာရှိလာနိုင်စရာ မရှိဘူးသမီး၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ ပဲ ကိုယ့်မိဘရှေ့မှာ ပဲ၊ ပြီးတော့ သမီးသရုပ်ဆောင်ရမှာ ကလဲ တစ်နေ့တည်း"

မှန်ပါသည် ။ ဖေဖေတို့ သည် သို့ စီစဉ်ဖို့ အကြံရသည် ကိုဝင် ဝမ်းသာစရာပါ။

ခမ်းရှိမနေသည် ကို အားလုံးမသိကြစေဖို့ အတွက် အကောင်းဆုံးသော နည်းလမ်းတစ်ခုဖြစ်မှန်း နွမ်း နားလည်ပါသည် ။

သို့သော်...

ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပါ စိတ်လေးလှပါသည် ဟု အယူအဆမရှိပါဘဲလျက် အတိတ်နမိတ် မကောင်းသလိုများ ဖြစ်နေလေသလားဟု လ

ည်း ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးမိရုံမျှမက...

ချစ်လှစွာသော မောင်မောင်၏ အခြားမဲ့၌ ဒေါက်တာကျော်ဇေလတ် နှင့် စေ့စပ်လိုက်ရသည် အထိ၊ သရုပ်ဆောင်ရမည့်အဖြစ်မျိုးမို့ မောင် မောင်မှ ကျေနပ်ပါ့မလား။

"သမီး..."

"ရှင်...မေမေ"

"ဒီနည်းဟာ အကောင်းဆုံးနည်း ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မေမေ ထင်မိတယ် ၊ သမီးလေးက ခမ်းအဖြစ် ခေတ္တအစားဝင်ရမှာ ကို ဝန်လေးနေသလား ဟင်..."

"ဝန်လေးတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူးမေမေရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ"

"သမီးခံစားရမှာ တစ်နေ့တာတည်းပါ"

"နောက်တစ်နေ့ညနေမှာ ခမ်း ပြန်လာတော့ရော..."

"ဟယ်... အလွယ်လေး နှမ်းပြန်လာတယ်ပေါ့၊ ပြီးတော့ ခမ်းနေရာခမ်း ပြန်နေရုံပဲ"

"အင်း... အဲဒီဆရာဝန်တော့ နှမ်းတို့ အမြွှာညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ငအူကြီးအဖြစ်နဲ့ လုံးလည်လိုက်နေတော့မှာ ပဲ မေမေရယ်..."

သောကများကြားမှ ပင် သားအမိ သားအဖသုံးယောက်လုံးယဲ့ယဲ့ လေး ပြုံးမိကြပါသတည်း။

အခန်း (၄)

"ခမ်း"

သူ့အခန်းစားပွဲပေါ်မှ စားပွဲတင်"ဓာတ်ပုံလေးကို
ကြည့်ရင်းနွမ်းရင်မှာ လှိုက်လှဲလာမိသည်။ ။

ပြန်ပေးဂိုဏ်းသားလူဆိုးများ အလယ်မှာ
မမခမ်းတစ်ယောက်သိပ်ကြောက်နေရှာမလား... ဘယ်လိုအန္တရာယ်
တွေနဲ့ များ ရင်ဆိုင်နေသလဲရှင်...

အချင်းတစ်ခွက်ထဲမှ ညီအစ်မနှစ်ယောက်မို့ တစ်ယောက်ကို တစ်
ယောက် သူများ တွေထက် ပိုချစ်မိကြမည်ထင်သည်။ ။

နွမ်းမှာ အစ်မအတွက် ညဉ့်နက်သည့်တိုင် အိပ်၍ မပျော်ခဲ့ပါ။ သူ့ဓာ
တ်ပုံလေးကြည့်ပြီး လွမ်းဆွတ်စိတ် ပူပန်စိတ်များက နွမ်း၏ အိပ်ချင်စိ
တ်များကို တွန်းထိုးဖယ်ထုတ်ထားလိုက်ကြသည်။ ။

"မေမေတို့ က ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး၊ ငါ့ကို ဒေါက်တာကျော်ဇေလတ်
နဲ့ ပဲ အတင်းယူခိုင်း နေတာပဲ၊ အဲဒီလူပုံက ကြောတောတောရင့်တင့်တ
င့်နဲ့ ..."

"ဒီမှာ နွမ်း ငါများ သူ့ကို မယူမနေရတဲ့ အခြေအနေ ဖြစ်လာရင်လေ
ငါခွန်မိုင်းရှိမယ့်နေရာကို ရှာပြီး ထွက်ပြေးပြီသာမှတ်"

ဓာတ်ပုံထဲမှ ခမ်းသည် လှုပ်ရှားလာသည် ။ စကားပြောလာသည် ။ တစ်ချိန်က ဤအိပ်ရာထဲတွင် ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရှိနေစဉ်က ပုံစံအတိုင်း အသံအတိုင်း။

"ခမ်း...မမခမ်း"

"ဒေါက်တာကျော်ဇေလတ်ကို ယူရမယ်ဆိုလို့ များ ဉာဏ်ဆင်ပြီးထွက်ပြေးပြီလား..."

"ကိုနုနုမိုးဆီ သွားပြီလား"

ဤအတွေးများ သည် သံသယစိတ်များကိုပါ ဖိတ်ခေါ်ပြီး နွမ်း၏ ရင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာတော့သည်။ ။

"မမခမ်းတစ်ယောက် တကယ်ပဲ ပြန်ပေးဆွဲခံရတာလား... ဒါမှ မဟုတ်..."

"သူကုန်တိုင်းက အကွက်ထွင်းပြီး စွန့်စွန့်စားစားနဲ့ ထွက်များ ပြေးပြီလား"

ယင်းအတွေးများကို မေမေ၏ စကားများက
ပြန်လည်ချေဖျက်ပေးခဲ့ပြန်သည်။ ။

"အစတုန်းကတော့ ခမ်းကို အတော်နားချရလိမ့်မယ် ထင်တာ သူက တဇောက်ကန်း၊ တစ်ဇွတ်ထိုး မလေးမဟုတ်လား၊ ခုတော့ မေမေတို့ စီစဉ်တာ သမီးနာခံပျံမယ်တဲ့ ...တော်သေးရဲ့ ၊ အင်း... သူ့ရည်းစားခွန်မိုင်း တစ်ယောက်လဲ သေရှာပြီလို့ သူယုံကြည်လက်ခံလိုက်ပြီလေ"

မေမေ၏ စကားများက လျော်ကန်သင့်မြတ်လှပါ၍ ခမ်းတစ်ယောက် အမှန်တကယ်ပင် အန္တရာယ်နယ်မြေမှာ ရှိနေရာပါပြီဟု နွမ်းဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ရပါပြီတည်း။

ညက အိပ်မပျော်၍ နွမ်း ခေါင်းနောက်နေရသည်။ ။ မေမေသည် လည်း မျက်ရည်စများကို သုတ်လိမ်းပြီး အိမ်ကို ပြင်ဆင်ခြင်း၊ စားသောက်မှုအတွက် ပြင်ဆင်ခြင်းများကို ညွှန်ကြား နေရရှာပေသည်။ ။

မေမေကိုယ်တိုင် ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသည် မို့ နွမ်းနှင့်အတူ အကူ မိန်းကလေးတို့ မှာ မအားမနား ရပါပေ။

"သမီး နွမ်း ရေချိုးတော့၊ ကျန်တာတွေ မေမေ ဆက်လုပ်လိုက်တော့မယ်"

သမက်လောင်းကို လှလှပပပြချင်သောမေမေက နွမ်းကို မီးဖိုထဲမှ ထွက်စေသည်။ ။

"ဒေါက်တာ စိုင်းခမ်းအောင်တို့ မိသားစုလဲ ပါလာကြမှာ "

"ဒါဖြင့် ကားနှစ်စီးနဲ့ လာကြမှာ ပေါ့နော် မေမေ"

"အေး လားရှိုးက သူတို့ အစောကြီးသာထွက်လာဖြစ်ရင် ရောက်ခါတောင်နီးပြီ... ဪ...သမီး"

"ရှင်"

"သူတို့ ရှေ့မှာ နွမ်းဆိုတဲ့ စကား မပါစေရအောင် ဂရုစိုက်နော်။ ခမ်းလို့ ပဲ ပြောရမယ်နော်၊ အဲဒါတော့ သတိကြပ်ကြပ်ထားပါ သမီး"

"စိတ်ချပါ မေမေ"

ကိုယ်တိုင် သတိုးသမီးလောင်း မဟုတ်သော်လည်း ရင်ခုန်ရသားပါလား။

ဒေါက်တာကျော်ဇေလတ်တို့ မိသားစုမှာ ရန်ကုန် ဝင်ဒါမီယာတွင် နေထိုင်ကြသော ချမ်းသာလွန်းသည့်မိသားစုများ ဖြစ်ကြပါ၏။ သားနှစ်

ယောက်တည်းသာရှိသည် ။ သားအကြီး ကျော်ဆွေလတ်က နိုင်ငံခြားမှ ပညာသင်ယူနေဆဲပါ။

ဤမိသားစုသည် ခရီးစဉ်အတိုင်း ရန်ကုန်မှ မန္တလေး၊ မန္တလေးမှ ကျောက်မဲသို့ ရထား သို့မဟုတ် ကားခရီးနှင့်မလာကြ။ ပင်ပန်းလှသည် ဟု အကြောင်းပြပြီး ရန်ကုန်မှ လားရှိုး သို့လေယာဉ်ခရီးဖြင့် လိုက်လာကြသည် ။

လားရှိုးတွင် ကျော်ဇေလတ် မိခင်၏ မောင်အရင်း ဒေါက်တာတင်ဦး လွင်ရှိနေသည် ။ ဤဒေါက်တာတင်ဦးလွင်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့်အတူ နွမ်းတို့ ၏ မိတ်ဆွေရင်း သူတို့ ချင်းလည်း ရင်းနှီးနေပြီးဖြစ်သော ဒေါက်တာ စိုင်းခမ်းအောင်တို့ မိသားစုလည်း လိုက်ပါလာကြမည်ဟု ဆိုပါ၏။

အနည်းဆုံး ဧည့်သည် က ဆယ်ယောက်လောက် ရှိပေလိမ့်မည်။

ယနေ့မနက်စောစောတွင် ကိုယ်ပိုင်ကားများ နှင့် လားရှိုးမှ ကျောက်မဲသို့ ဆင်းလာကြ ပါလိမ့်မည်။ မန္တလေးနှင့်လားရှိုးသည် ၁၇၅မိုင်ဝေးကွာပါ၏။ မန္တလေးနှင့်ကျောက်မဲ သည် ၁၀၈မိုင်မျှ ဝေးကွာပါ၍ လားရှိုးမှ ကျောက်မဲသို့ ပြန်ဆင်းလာရမည့် ခရီးမှာ မိုင် ၆၀ကျော် သာရှိပါ၍ နေ့လယ် မတိုင်မီ သူတို့ ရောက်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

မထူးတော့၍ နွမ်းမှာ သဏ္ဌာန်လုပ် သရုပ်နှင့် တူပါစေရန် သောကရုပ်ကို လှပသော အဆင်း တန်ဆာများ ဖြင့် မွမ်းမံဖိဖုံးရပါမည်။

"သိပ်လှတာပဲ နွမ်းရယ်"

မှန်ထဲတွင် မြင်ရသော ပြင်ဆင်ပြီးကိုယ့်ရုပ်လွှာကို မောင်မောင်သာမြင်ပါလျှင် သူပြောနေကျ စကားအတိုင်း ပြောဖြစ်လေမည်သာ။

"ဪ...နွမ်းပျောက်သွားလို့ မောင်မောင်တစ်ယောက် စိတ်ကောက် နေမှာ လားကွယ်"

အချိန်ပြည့်မောင်မောင်သည် သာ နွမ်းကို စိုးမိုးနိုင်သူပါလားဟု သော အသိဖြင့် လှပြီးသား အလှလေးများကို ထပ်မံ၍ ပြင်ဆင်ရပြန်သည်။ ။

ရွှေအိုရောင် ဆင်တူတစ်စုံ၊ လက်ဖောင်း၊ လည်ဟိုက်အင်္ကျီလေးမှာ စိန်ဆွဲကြိုးလေးကပ်၍ ဆွဲထားရသည်။ ။ စိန်လော့ကတ်သည် နွမ်း၏ ဖွေးအိနေသော ရင်ညွန့်မို့မို့လေးပေါ်ဝယ် တဖျပ်ဖျပ် ပြေးလွှားနေပါ၏။ မျက်နှာကို မိတ်ကပ်ခပ်ပါးပါးလေး တင်ထားပြီး ဆံပင်ကို သည် အတိုင်း ဖြန့်ချထားလိုက်သည်။ ။

"နွမ်းရေ လာကြပြီဟေ့"

မေမေ၏ တပ်လှန့်သံကြောင့် နွမ်းရင်မှာ လှုပ်ခါသွားရပါပြီ။

"သမီး လာတော့လေ ဣန္ဒြေမပျက်စေနဲ့ နော်"

ဖေဖေကိုယ်တိုင် အခန်းဝမှ လာခေါ်ပြီး သတိပေးသည်။ ။

"စိတ်ချပါ ဖေဖေ"

သားအဖနှစ်ယောက် အတူထွက်လာချိန်တွင် မေမေက ဧည့်သည် များကို ကြိုနှင့်နေလေပြီ။

လာကြသူများက အားလုံးဆယ့်သုံးယောက်။ နွမ်းတို့ ဘက်က အကြီးအကဲများ ပါ ကြိုဆိုနေကြပါ၍ လူနှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရောနှော ရှုပ်ထွေးသွားတော့သည်။ ။ လူနှစ်ဆယ်၏ အသံများ လုံးထွေး လျှံထွက်လာနေသည်။ ။ နောက်နားဆီမှ ခပ်ကြောင်ကြောင်လေး ရပ်နေမိသော နွမ်းဆီသို့...

"အရင်တွေ့တုန်းကထက်တောင် ခမ်းက ပိုပြီး လှနေပါလား"

နီးနီးကပ်ကပ် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ပြီး ပြောလာသူက ဒေါက်တာ ကျော်ဇေလတ်...

နွမ်း၏ ရင်မှာ ပိုမို၍ လှုပ်ခါသွားရပြီ။ အပြာရောင် ဆာဖရီကုတ်နှင့် ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားပါ၏။ နွမ်းမှာ ငုံ့နေမိ၍ သူ့ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားပါ၏။ နွမ်းမှာ ငုံ့နေမိ၍ သူ့ဘောင်းဘီအောက်နား ကားကားကြီးကိုသာ မြင်နေရသည် ။

"ဘယ့်နဲ့ လဲ ခမ်းရဲ့ ...ဧည့်သည် ကို မဖိတ်ခေါ်တော့ဘူးလား"

"ဪ...ခေါ်ပါတယ်၊ ခမ်း...ခမ်း ဘာပြောရမှန်း မသိလို့ ပါ ထိုင်ပါ"

"ခမ်းဆိုတဲ့ ရှမ်းမလေးက တကယ်လှတာပဲကွာ"

ချီးမွမ်းမှုများ ခြံရံနေသော ဒေါက်တာ ကျော်ဇေလတ်၏ ဘေးတွင် နွမ်း ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ရသည် ။

"ခမ်း"

"ရှင်"

"အခု စေ့စပ်ပွဲဟာ မာမီတို့ ဆန္ဒကြောင့် ကိုယ် လိုက်လာခဲ့တယ်လို့ ခမ်း ထင်သလား"

"ခမ်း မထင်တတ်ပါဘူးရှင်"

"မထင်ပါနဲ့ ခမ်း...ခမ်းကို ရန်ကုန်မှာ မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးတဲ့ ကိုကိုကိုယ် တိုင်က ခမ်းကို ချစ်လို့ လာပြီး စေ့စပ်တာပါ။ မကြာခင်မှာ ပဲ လက်ထပ်ကြဖို့ လဲ တစ်ခါတည်း စီစဉ်သွားမှာ ပါ၊ ခမ်းဘက်က ရော..."

"ရှင်..."

"ဪ... ခမ်းအနေနဲ့ ကရော ဘယ်လို သဘောထားရှိသလဲဟင်..."

"ရှင်...ဘာမှ မရှိပါဘူး"

"ဟင်...ဘာမှ မရှိဘူး...ဘယ်လိုလဲ ခမ်းရဲ့ "

"အို... မဟုတ်ပါဘူး"

"ဘာမဟုတ်တာလဲ"

"ဪ...ဘယ်လိုမှ သဘောထားမရှိပါဘူး၊ မေမေတို့ စီစဉ်တာကို ကျေနပ်ပါတယ်လို့ "

သူက ဘာမှ မပြောတော့ပါဘဲနှင့် နွမ်း၏ လက်ကို ဆုပ်ညှစ်လိုက်သည်။ ခေါင်းငုံ့နေသော နွမ်းက မသိမသာလေး ရုန်းထွက်လိုက်ရင်း...

"စားသောက်ဖို့ စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်နော်"

ပြောပြောပြေးပြေးဖြင့် နောက်ဖေးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ရသည်။ အိမ်ရှေ့မထွက်ချင်၍ စားသောက်မှုများ ပိုင်း၍ စီစဉ်ပေးနေရပါသည်။ ဧည့်သည် များ ထမင်းစားချိန်တွင် ဖြင့် နွမ်းမှာ ယပ်တောင်လေးတစ်ချောင်းနှင့် ရပ်စောင့်နေရပါ၏။ ဒေါက်တာ ကျော်ဇေလတ်နှင့် အကြည့်ချင်းမဆုံ ရဲပါ၍ အနေရအထိုင်ရခက်လှပါသည်။

အချိန်ဆိုသော အရာသည် သာ အကောင်အထည်ရှိပါလျှင် ဆွဲယူသိမ်းခေါက်ပစ်လိုက်ချင် ပါသည်။

သည့်နေ့ဝက်နှင့်နောက်နေ့ဝက်ကျော်အချိန်များ သည် ရှည်လျားလှပါသည်။ ခမ်း ပိုင်ဆိုင်လှုပ်ရှားရမည့် အချိန်များကို အစားဝင်ပေးနေသော နွမ်းအတွက် ပင်ပန်းလွန်းလှချေသည် တကား။
